

PRIVIRE COMPARATIVĂ:

Mărturisirea de credință a bapțiștilor români din 1927 și cea curentă (1951-prezent)

(Page 1 of 11)

Textul din 1927: Grigore Leu, *Confesiuni și secte: Studiu istoric-misionar* (București: Tipografia cărților bisericești, 1929). Leu afirmă că textul este reprodus dintr-un număr al revistei „Farul Mântuirii” din 1927. Referințele biblice nu sunt reproduse. Ortografia fără schimbarea cuvintelor sau a ordinii lor este adusă la zi de autorul textului de față.

Textul curent: Uniunea Bisericilor Creștine Baptiste din Romania, *Mărturisirea de Credință a Cultului Creștin Baptist* (București: Editura Uniunii Bisericilor Creștine Baptiste din Romania, 2009). Textul poate fi găsit și pe web la *Uniunea Bisericilor Creștine Baptiste din România*: <http://uniuneabaptista.ro>, accesat 03 Octombrie 2012. Traduceri în engleză ale acestei mărturisiri pot fi găsite în G. Keith Parker, *Baptists in Europe: History and Confessions of Faith* (Nashville, TN: Broadmann Press, 1982), 216-30, precum și în lucrarea lui William L. Lumpkin, re-editată în 2011 de Bill J. Leonard, *Baptist Confessions of Faith*, 2nd revised ed. (Valley Forge, PA: Judson Press, 2011), 482-495. Este necesar să facem o corectură la primul articol care afirmă că Scripturile „...sunt isvorul fără greș al **conștiinței** de Dumnezeu.” Deoarece mărturisirea este bazată pe cea din 1927, este destul de evident că textul corect este „...sunt isvorul fără greș al **cunoștinței** de Dumnezeu.” Din păcate o greșală și mai mare s-a transmis în traducerea englezească a acestei fraze din lucrarea lui Lumpkin re-editată de Leonard, în care s-a tradus că Scripturile „...sunt isvorate fără greș din conștiința lui Dumnezeu” („they are sprung without error from the consciousness of God”). Această ediție include alte părți traduse deficitar.

© Eugen Matei, 2012. Nici o parte a acestei lucrări nu poate fi reprodusă prin tipărire, fotocopiere, electronic sau sub orice altă formă fără permisiunea în scris a autorului.

<p>Articolul 1. Despre Cuvântul lui Dumnezeu</p> <p>Noi credem și mărturisim, că Sfintele Scripturi ale Vechiului și Noului Testament sunt într-adevăr inspirate de Duhul Sfânt. Ele formează în întregime adevărata revelațiune (descoperire) dumnezeiască către neamul omenesc, sunt izvorul fără de greș al cunoștinței de Dumnezeu, precum și singura ordine și normă a credinței și a purtării în viață.</p>	<p>Biblia – Cuvântul lui Dumnezeu</p> <p>Noi credem și mărturisim că, Sfintele Scripturi ale Vechiului și Noului Testament sunt inspirate de Duhul Sfânt. Ele sunt Cuvântul lui Dumnezeu scris, o revelație dumnezeiască (descoperire) către neamul omenesc, sunt izvorul fără greș al conștiinței[sic] de Dumnezeu.</p> <p>Biblia - Cuvântul lui Dumnezeu scris prin inspirația Duhului Sfânt e singura regulă și normă de credincioșie și purtare în viața aceasta.</p> <p>Biblia e singura autoritate în materie de religie; ea e suficientă pentru învățătura noastră. Astfel nu e nevoie de sprijinul tradiției.</p>
<p>Articolul 2. Despre Dumnezeu</p> <p>Noi credem și mărturisim că este un Dumnezeu, Creatorul, Susținătorul și Domnitorul tuturor lucrurilor. În Sfânta Scriptură recunoaștem noi pe Dumnezeu ca Tată, Fiu și Duhul Sfânt, în ființa lor cu desăvârșire una și nedespărțiți.</p>	<p>Despre Dumnezeu</p> <p>Noi credem și mărturisim că este un Dumnezeu, Creatorul, Susținătorul și Stăpânitorul tuturor lucrurilor.</p> <p>În Biblie descoperim pe Dumnezeu ca Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, cu desăvârșire una și nedespărțiți în ființa lor.</p>

PRIVIRE COMPARATIVĂ:
Mărturisirea de credință a bapțiștilor români din 1927 și cea curentă (1951-prezent)

(Page 2 of 11)

<p>Articolul 3. Despre păcat</p> <p>Noi credem și mărturisim, că Dumnezeu a creat pe om după al Său chip și asemănare, pentru a Sa preamărire și pentru o viață fericită cu El. Prin ademenirea Satanei omul a păcătuit, deveni neascultător lui Dumnezeu și căzu în moartea spirituală și corporală. De aceea toți urmașii lui sunt din natură incapabili și fără plăcere pentru orice lucru bun, capabili și dispuși la orice lucru rău, însă și prin vina proprie sunt cu toți păcătoși înaintea lui Dumnezeu.</p>	<p>Despre om</p> <p>Noi credem și mărturisim că omul e creat de Dumnezeu. Trupul omului – partea materială – e făcut din țărână, iar natura spirituală a omului e din Dumnezeu după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.</p> <p>Dumnezeu a făcut pe om fără prihană, perfect dar nu desăvârșit, cu voința liberă de a alege binele sau răul.</p> <p>Prin căderea în păcat, omul a căzut sub blestem, și a devenit incapabil de a trăi voia lui Dumnezeu. Prin nașterea firească, fiecare moștenește sămânța păcatului, înclinarea spre rău, firea păcătoasă.</p> <p>Omul fiind ființă liberă e răspunzător înaintea lui Dumnezeu de toate faptele, vorbele și gândurile sale. Toți oamenii trebuie să moară, iar după moarte urmează judecata și răsplătirea veșnică.</p> <p>Despre păcat</p> <p>Noi credem și mărturisim că omul, creat de Dumnezeu după chipul și asemănarea Sa, pentru preamărirea Sa și o viață fericită în El, a fost ademenit de Diavol, devenind neascultător de porunca Lui Dumnezeu, și astfel a intrat în lume păcatul și blestemul. Păcatul e lipsa de conformitate față de legea morală a lui Dumnezeu fie într'o acțiune, dispoziție sau atitudine.</p> <p>Universalitatea păcatului: toși oamenii sunt păcătoși. Consecința păcatului: moartea spirituală.</p>
<p>Articolul 4. Despre Mântuire</p> <p>Noi credem și mărturisim că Dumnezeu a mântuit pe om de păcat și de urmările păcatului prin Isus Hristos. Când timpul s-a împlinit, a trimis El pe Fiul Său unul născut în asemănarea cărnii păcătoase, însă fără de păcat. Isus Hristos îndeplini, prin ascultare deplină, legea dumnezeiască și puse viața sa sacrificiu pentru vină. El a fost blestem pentru noi, purtând păcatele noastre și murind în locul nostru pe cruce. Această mântuire deplină și vecinică prin Fiul lui Dumnezeu, este singura cauză a revindicării noastre. După ce Hristos îndeplini răscumpărarea prin sângele Său, învie din morți, se așază de-a dreapta majestății în înălțime și ne trimise Duhul Său Sfânt, ce ne face a consimți la binecuvântările acestei strălucite mântuiri și a le primi în credință. El mijlocește pentru noi ca Arhiereu la Tatăl, și este la noi în toate zilele până la sfârșitul lumii și în sfârșit ne va introduce în împărăția Lui cea vecinică.</p>	<p>Despre mântuire</p> <p>Noi credem și mărturisim că mântuirea este scăparea omului de sub urmările călcării legilor divine. Ea are de a face cu natura omului și cu faptele făcute de el.</p> <p>Omul nu se poate mântui pe sine. El nu se poate spăla de păcatele sale, nu se poate desvinovăți și nici nu se poate ascunde de pedeapsa pentru păcat.</p> <p>El nu-și poate creia merite, prin fapte bune, ca să-și acopere trecutul vinovat, și să dobândească mântuirea.</p> <p>Mântuirea e prin harul lui Dumnezeu. Ea este un har care ni se dă gratuit, fără să o merităm. Faptele bune sunt roade ale mântuirii.</p> <p>Mijlocul de mântuire este Domnul Isus, care a fost răstignit în locul nostru. Un alt mijloc (cruce, taine, sfinți) nu există.</p> <p>Această mântuire săvârșită pe cruce, care se poate primi în mod gratuit, e pentru toți oamenii, indiferent de rasă, naționalitate sau clasă socială.</p> <p>Pentru ca omul păcătos să se poată bucura de această mântuire, el trebuie să îndeplinească două condiții: pocăința și credința. Ele sunt totdeauna nedespărțite.</p> <ul style="list-style-type: none">- Pocăința înseamnă recunoașterea păcatului, părerea de rău pentru el părăsirea lui și mărturisirea lui în fața Domnului, adică întoarcerea la Dumnezeu. (Luca 15:11-24).- Credința înseamnă primirea de către păcătos a harului divin pe care îl oferă Dumnezeu în Hristos, spre mântuire și viața veșnică.

**PRIVIRE COMPARATIVĂ:
Mărturisirea de credință a bapțiștilor români din 1927 și cea curentă (1951-prezent)**

(Page 3 of 11)

<p>Articolul 5. Despre alegere</p> <p>Noi credem și mărturisim că din vecinicie a fost libera bunăvoină, punerea la cale hotărâtă și plină de mila lui Dumnezeu, a mântuirii pe păcătoși și a-i rândui la viața vecinică și fericită. Totuși noi vedem că Sfânta Scriptură arată tot așa de hotărât răspunderea fiecărui om față de Dumnezeu. Deoarece Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie mântuiți și să vie la cunoștința adevărului, poruncește ca toți oamenii din tot locul să se pocăiască și să creadă în Evanghelie.</p>	
<p>Articolul 6. Despre Renaștere</p> <p>Noi credem și mărturisim, că omul numai prin Duhul Sfânt și prin Cuvântul lui Dumnezeu poate fi trezit din moartea spirituală pentru a-și recunoaște păcatul. Îndată ce el se căiește sincer de păcatele sale, recunoscându-și vina și căutând refugiu la Hristos dobândește prin credința în El, iertarea păcatelor și îndreptățire față de Dumnezeu. Prin această acțiune a harului Duhului Sfânt, omul renaște într-o speranță vie și e capabil a trăi o viață nouă.</p>	<p>Nașterea din nou</p> <p>Noi credem și mărturisim că nașterea din nou e regenerarea vieții, înzestrându-ne cu o dispoziție și atitudine duhovnicească sfântă; ea cuprinde întreg caracterul; intelectul sentimentul și voința. Astfel fiecare păcătos, pentru a deveni un adevărat credincios, trebuie să fie născut din nou.</p> <p>Prin puterea sa proprie, omul nu se poate naște din nou, nu se poate schimba. Fără nașterea din nou, toate încercările de a face fapte bune pe care să le răsplătească Dumnezeu în ziua judecării, de a trăi voia lui Dumnezeu, sunt falimentare, nu pot da nici un rezultat bun. Prin nașterea firească, noi moștenim o fire păcătoasă, care dă roadele păcatului. Suntem ca și un pădureț care nu poate să aducă roade bune oricât l-ai îngriji, tot poame pădurețe ar aduce. Numai altoirea e ceace poate schimba firea.</p> <p>Nașterea din nou e lucrarea divină pe care o face Dumnezeu în viața păcătosului pentru a corespunde voinței Sale. Pentru ca un păcătos să fie născut din nou, el trebuie să se pocăiască și să creadă, adică să primească mântuirea prin har. Atunci Dumnezeu face lucrarea nașterii din nou prin Cuvântul Său și prin Duhul Sfânt.</p> <p>Nașterea din nou nu e o îmbunătățire a vieții, ci schimbarea radicală a vieții. Ea nu e schimbarea efectului, ci a cauzei determinante; nu e curățirea vieții exterioare, ci a vieții interioare.</p> <p>Nașterea din nou ne dă calitatea de copii ai lui Dumnezeu; ea ne face părtași firii Dumnezești, capabili de a trăi voia lui Dumnezeu. Ea e a doua fire în viața noastră după cum prin altoire pădurețul nu e stârpit, el continuă să existe însă fără să i se dea posibilitatea de manifestare, tot așa e și cu nașterea din nou: firea veche e răstignită – pusă în imposibilitatea de acțiune – iar firea nouă crește și aduce roadă bună. Calitatea altoiului e cu totul deosebită de cea a pădurețului: în esența lemnului, în frunze și în fructe. Așa e și cu cel născut din nou: toate trebuie să arate calitatea lui de copil al lui Dumnezeu.</p> <p>Prin nașterea din nou devenim moștenitori ai lui Dumnezeu. Dreptul la moștenirea veșnică e pe baza înrudirii noastre cu Dumnezeu. Cine nu e născut din nou nu e copil al lui Dumnezeu și nici nu are drept la moștenirea veșnică.</p>

PRIVIRE COMPARATIVĂ:
Mărturisirea de credință a bapțiștilor români din 1927 și cea curentă (1951-prezent)

(Page 4 of 11)

Articolul 7. Despre Sfințire

Noi credem și mărturisim, că renăscuții sunt sfințiți în Isus. Prin neconținută influință a spiritului lui Hristos, care locuiește în ei, sunt în stare a se împotrivi cu succes ispitei la păcat, la care și credincioșii sunt expuși; de asemenea a păstra ascultare lui Dumnezeu și a-i închina trupurile ca jertfă sfântă și plăcută. Sfințirea începe cu renașterea și continuă toată viața; ținta ei este, deplină preschimbare a credincioșilor în chipul lui Hristos. Deosebite mijloace rânduite de Dumnezeu pentru înaintare în sfințire sunt: cuvântul lui Dumnezeu (Sfânta Scriptură), rugăciunea și împărțirea credincioșilor unii cu alții.

Despre Lege noi ținem că este sfântă, dreaptă și bună. Ea produce recunoștința păcatului, este un învățător spre Hristos și rămâne stabilă cu pretențiunile și cu blestemul ei pentru toți care sunt afară de Hristos. Credincioșii sunt mântuiți prin Hristos de blestemul și pedepsele legii și trăiesc sub legea lui Hristos.

Articolul 8. Despre Botez

Noi credem și mărturisim că comunitatea este datoare să îndeplinească botezul orânduit de Domnul Hristos până la venirea Lui și anume la toți acei cari mărturisesc credința în El.

Botezul se îndeplinește printr-o singură afundare a credinciosului în apă în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt. Numai astfel se îndeplinește porunca Domnului și botezul își păstrează însemnătatea lui adâncă și originală.

După instruirile Domnului Isus și ale ucenicilor Săi, botezați pot fi numai acei, cari mai întâi prin Evanghelia și Darul lui Dumnezeu au devenit credincioși lui Hristos.

În botez, declară credinciosul că depune speranța sa numai pe moartea și învierea Domnului Isus Hristos mântuitorul său, că crede în El, ca în acela, care îl mântuie de blestemul și răsplata păcatului; că se predă cu trup și suflet lui Hristos, iar pentru a trăi cu Hristos o viață nouă, pe omul cel vechi îl dă morții. Botezul mai este și o solemnă declarațiune și asigurare a lui Dumnezeu către cel ce se botează, că a murit, s-a îngropat și a înviat cu Hristos, că păcatele-i sunt spălate și a devenit ca un copil al lui Dumnezeu întru care Tatăl a binevoit. Botezul urmează a deștepta mai hotărât și mai puternic în inima celui ce se botează, conștiința mântuirii și fericirii. Aceasta se poate întâmpla numai acolo, unde Dumnezeu mai întâi prin Spiritul Său Sfânt a produs credință în Fiul lui Dumnezeu.

După Sfânta Scriptură, botezul se poate îndeplini numai o singură dată, de aceea este necesar, ca atunci să se îndeplinească corect.

Despre sfințenie (acest articol nu aparține aici ci mai jos, unde este redat în negru. Este replicat aici vis-à-vis de Articolul 7 din Mărturisirea din 1927 pentru comparație).

Noi credem și mărturisim că, sfințirea e lucrarea progresivă pe care o face Dumnezeu prin Duhul Sfânt în viața păcătoșului mântuit. Ea începe la nașterea din nou și prin ea suntem făcuți potriviți vocii Lui.

Ea înseamnă curățirea de păcat și punerea la o parte a vieții pentru Dumnezeu, prin despărțirea de lume. Curățirea de păcat e făcută de sângele Domnului Isus.

Despărțirea de lume și punerea la o parte pentru Dumnezeu, se face prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin Duhul Sfânt, care ne dă putere a ne împotrivi ispitelor și a trăi voia Lui.

Sfințirea e o lucrare la care Dumnezeu își are partea Lui, iar omul a lui. Dumnezeu prin Duhul Sfânt influențează voința noastră și ne dă puterea, iar omul acceptă pentru sine, în totul voia și puterea lui Dumnezeu.

Simbolele Noului Testament (acest articol, care include și secțiunea despre cină, nu aparține aici ci mai jos, unde este redat în negru. Este replicat aici vis-à-vis de Articolele 8 și 9 din Mărturisirea din 1927 pentru comparație).

Noi credem și mărturisim că, Biserica Nou-Testamentală are două simbole: botezul și Cina Domnului. Ele nu sunt taine.

1. Botezul. Cuvântul grec pentru botez e „baptizo” și înseamnă „afundare”. Deci, însăși traducerea cuvântului arată forma botezului că e prin afundare și nici de cum prin stropire. Afundarea se face o singură dată, în numele Sfintei Treimi.

Botezul e simbolul înmormântării omului vechi, și a învierii omului celui nou, a firii noi, pentru o altă viață.

Botezul nu are calitatea de a curăți păcatele; curățirea păcatelor o face numai sângele Domnului Isus. Botezul însuși e mărturia publică a individului că, a primit deja această curățire.

Pentru ca cineva să fie botezat, el trebuie să primească mai întâi mântuirea, ca să aibă un cuget curat; trebuie deci să fi îndeplinit condițiunile mântuirii; pocăința și credința. Copiii, întrucât nu pot mărturisi că au îndeplinit aceste condiții nu pot fi admiși pentru botez.

PRIVIRE COMPARATIVĂ:
Mărturisirea de credință a bap̃tiștilor români din 1927 și cea curentă (1951-prezent)

(Page 5 of 11)

<p>Articolul 9. Despre Cina Domnului</p> <p>Noi credem și mărturisim, că Cina Domnului este o sfântă moștenire, lăsată de Isus Comunității (bisericii) din care ea se nutrește în mod spiritual cu trupul și sângele lui Hristos, vestind moartea Lui până când va fi venit.</p> <p>Amintirea aceasta a suferințelor sale amare și a morții lui precum și conștiința Comunității (bisericii) întrunite că formează cu Hristos un corp, reînvie prin aceasta în inimile lor.</p> <p>Ținem ca la îndeplinirea acestei sărbătoriri să se țină seama exact de procedeul apostolic.</p> <p>Cina se poate lua după ce fiecare s-a cercetat pe sine cu de-amănuntul și este cu deosebire numai pentru aceia, cari prin mila lui Dumnezeu au devenit proprietatea lui și au primit botezul.</p>	<p>2. Cina Domnului e simbolul morții Domnului Isus în locul nostru. Ea se compune din pâine și vin ne amestecate. Pâinea frântă ne amintește de trupul Lui frânt pentru noi, iar vinul ne amintește de sângele Său vărsat pentru spălarea păcatelor noastre.</p> <p>Cina Domnului nu are calitatea de a ierta păcatele. Ea are doar menirea de a ne aminti că pentru iertarea păcatelor noastre a trebuit ca trupul Lui să fie frânt și sângele Său să fie vărsat. Pentru acest scop El a poruncit ca noi să facem Cina.</p> <p>Cina se poate lua de către toți acei ce și-au mărturisit credința în Domnul Isus și au fost botezați.</p> <p>De fiecare dată, la Cină, credinciosul trebuie să-și facă cercetarea de sine.</p>
<p>Articolul 10. Despre Comunitatea (biserica) Domnului</p> <p>Noi credem și mărturisim, că după Sfânta Scriptură totalitatea credincioșilor formează corpul lui Hristos. Tot astfel credem noi, că după voința lui Dumnezeu și îndrumările Apostolilor, datoria tuturor credincioșilor este a se lega în comunități (biserici), pentru a avea relațiuni între ei. Astfel de Comunități sunt legăminte de bună voie ale ucenicilor lui Isus, botezați în credință, cari s-au separat de ale lumii, organizându-se după voința lui Hristos pentru cultivarea și cuvioșia membrilor săi, pentru răspândirea împărăției lui Dumnezeu în lume și pentru preamărirea lui Hristos.</p> <p>Slujbe în Comunitate (biserică)</p> <p>Capul Comunității (bisericii) este numai Domnul Isus Hristos, căpetenii vizibile pe pământ nu are.</p> <p>Noul Testament nu cunoaște decât două feluri de slujbe în Comunitate (biserică), adică bătrâni sau așa ziși episcopi și diaconi. Comunitatea (biserica) își alege singură episcopii (Predicatori, episcopi, învățători, președinți, păstori – denumiri diferite cu același înțeles) și servitori (diaconi), cari prin punerea mâinilor (ordinare, hirotonisire) sunt deosebiți pentru acest serviciu. Ei trebuie să posedă calitățile menționate în Scriptură și să le îndeplinească după cerințele Noului Testament. Ei sunt ca și ceilalți membri puși sub disciplina Comunității (bisericii) totuși ținându-se seama de 1Tim 5:19.</p> <p>Datoriile Membrilor</p> <p>Datoriile membrilor Comunității constau în iubire cordială reciprocă. Fiecare este dator a lua parte conștiincios la bunurile spirituale, pe care Domnul, capul comunității (bisericii) le-a rânduit precum și a contribui la binele tuturor membrilor după cum necesitatea va cere. De aceea este dator fiecare membru a lua parte la Cina Domnului de fiecare dată când comunitatea se adună pentru acest scop, precum și a contribui după putință la susținerea împărăției lui Dumnezeu.</p> <p>Adunările</p> <p>Comunitatea rânduiește toate afacerile în adunarea membrilor prin vot, la acre fiecare are drepturi egale. Toate afacerile și hotărârile sunt a se conduce în spiritul Domnului Isus Hristos pentru a se păstra libertate și ordine în casa lui Dumnezeu.</p>	<p>Despre Biserică</p> <p>Noi credem și mărturisim că, după Noul Testament, totalitatea credincioșilor, fără deosebire de rasă, naționalitate, sau clasă socială, din toate timpurile, din cer și de pe pământ, formează Biserica lui Hristos; Biserica Universală. Această Biserică nu e o organizație pământească vizibilă, ci e organismul viu, spiritual, al celor mântuiți, adică al celor ce au crezut în Hristos și au fost născuți din nou.</p> <p>În limba greacă, cuvântul „Biserică” (ekklesia) a însemnat o adunare a celor chemați de acasă și dela afacerile lor ca să se ocupe de chestiuni de interes public. Acest cuvânt a fost adaptat pentru a numi nu numai Biserica Universală, ci și o Biserică locală, organizată și independentă, a urmașilor lui Hristos dintr’o localitate, care se întruneau pentru închinăciune.</p> <p>Biserica locală, după învățătura Noului Testament, este unitatea voluntară a unui grup de credincioși dintr’o localitate, născuți din nou, și botezați pe baza mărturisirii personale a credinței lor în Domnul Isus Hristos – ca Mântuitorul lor. – Ei se unesc la o altă cu scopul de a se închina lui Dumnezeu, de a se zidi sufletește, de a se păstra curată credința și învățătura creștină – potrivit cu învățăturile Noului Testament – și de a colabora la propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu. La început Biserica se întrunea în case particulare.</p> <p>Conducerea directă a Bisericii o are Hristos prin Duhul Sfânt. Nu recunoaștem grade ierarhice. Cei ce primesc anumite însărcinări sunt slujitori ai bisericii, nu stăpâni care să poruncească.</p> <p>Dreptul de membru al Bisericii nu se moștenește, ci se primește în mod individual, prin nașterea din nou. Acceptarea în rândurile membrilor unei biserici locale se face în chip voluntar și personal, în urma botezului, pe baza mărturisirii credinței în Domnul Isus. Membrii între ei se numesc „frați” și sunt egali în drepturi și îndatoriri indiferent de rasă, naționalitate, clasă socială sau pregătire educațională.</p> <p>Organizația Bisericii locale e făcută pe principiul democrației autonome.</p>

**PRIVIRE COMPARATIVĂ:
Mărturisirea de credință a bapțiștilor români din 1927 și cea curentă (1951-prezent)**

(Page 6 of 11)

Primiriile

Un membru nou poate fi primit în Comunitate prin vot, după ce mai întâi se cunoaște starea sufletească a acestuia și după ce a depus înaintea Comunității o mărturisire personală a credinței sale. De dorit este unanimitate de voturi.

Disciplina Comunității

Fiecare membru este dator a păzi ordinul Domnului Isus, după cum stă scris în Mat. 18:15-17. Este deci datoria fiecărui membru a primi să fie în iubire mustrat frățește, precum și tot astfel să mustre la necesitate în iubire frățească.

Comunitatea are dreptul și este datoare a exclude din comunitate și a ridica dreptul acelor membrii, cari trăiesc în contradicere cu mărturisirea lor și cari nu au putut fi îndemnați de a fi conduși la o umilință sinceră și adevărată, ținind spre îndreptare, adică, acei cari își mențin starea aceasta în păcat.

Membrii, cari s-au făcut părtași de grele păcate (mari) care au dat sminteală oficial, ori s-au făcut vinovați de repetate ori și pe al căror cuvânt deocamdată nu se poate pune crezământ, vor fi excluși fără de preget, chiar de promit îndreptare.

Programul Dumnezeesc are ca scop stabilirea Impărăției lui Dumnezeu în inimile oamenilor, iar Bisericile sunt mijloace alese de Dumnezeu pentru atingerea acestui scop. Bisericile au menirea de a proslăvi pe Dumnezeu, de a răspândi Evanghelia și prin părtașia frățească de a da creșterea spirituală necesară fiecărui membru în parte.

Despre slujitorii Bisericii

Noi credem și mărturisim că în Bisericile din Noul Testament au fost diferite feluri de lucrători speciali, dar ele au avut numai două clase de slujire, cari au condus afacerile spirituale și materiale ale Bisericilor: bătrânii (presbiteri, păstori, episcopi) și diaconii.

1. Titlul de „episcop”, „presbiter” și „păstor” au fost date celui mai înalt slujitor din Bisericile Noului Testament. Toate aceste numiri sunt pentru una și aceeași slujbă: supravegherea, păstorirea și cărmuirea spirituală a Bisericii.

Pentru ca cineva să fie în slujba aceasta trebuie să aibă calitățile descrise de ap. Pavel în I Tim. 3:1-7 și Tit. 1:5-9.

Metoda alegerii este arătată prin cuvântul grec „Xeirotonia” – tradus câteodată „rânduie” – care înseamnă „a vota cu ridicare de mână”.

Această alegere se face de Biserica adunată în acest scop. Pastorul e supus și el disciplinei bisericii, când învinuirea e bine întemeiată.

2. Diaconii sunt chemați a ajuta pe pastor în însărcinarea administrării bunurilor materiale ale bisericii. Ei au menirea să cultive dărnicia membrilor, să inspire acțiunile filantropice. Ei trebuie să aibă calitățile arătate la I Tim. 3:8-13.

Însărcinarea atât a pastorilor cât și a diaconilor se face prin punerea mâinilor.

Noi credem și mărturisim că, preoția în conformitate cu Noul Testament nu formează o clasă specială, ci o calitate pe care o are fiecare credincios; ea e universală. Fiecare credincios e un preot. Fiecare are dreptul de a se apropia de Dumnezeu direct prin Domnul Isus, fără alt mijlocitor. Fiecare are dreptul de a oferi jertfă bisericești.

**PRIVIRE COMPARATIVĂ:
Mărturisirea de credință a bapțiștilor români din 1927 și cea curentă (1951-prezent)**

(Page 7 of 11)

(Vezi articolele 8 și 9)

Simbolele Noului Testament

Noi credem și mărturisim că, Biserica Nou-Testamentală are două simbole: botezul și Cina Domnului. Ele nu sunt taine.

1. Botezul. Cuvântul grec pentru botez e „baptizo” și înseamnă „afundare”. Deci, însăși traducerea cuvântului arată forma botezului că e prin afundare și nici de cum prin stropire. Afundarea se face o singură dată, în numele Sfintei Treimi.

Botezul e simbolul înmormântării omului vechi, și a învierii omului celui nou, a firii noi, pentru o altă viață.

Botezul nu are calitatea de a curăți păcatele; curățirea păcatelor o face numai sângele Domnului Isus. Botezul însuși e mărturia publică a individului că, a primit deja această curățire.

Pentru ca cineva să fie botezat, el trebuie să primească mai întâi mântuirea, ca să aibă un cuget curat; trebuie deci să fi îndeplinit condițiunile mântuirii; pocăința și credința. Copiii, întrucât nu pot mărturisi că au îndeplinit aceste condiții nu pot fi admiși pentru botez.

2. Cina Domnului e simbolul morții Domnului Isus în locul nostru. Ea se compune din pâine și vin ne amestecate. Pâinea frântă ne amintește de trupul Lui frânt pentru noi, iar vinul ne amintește de sângele Său vărsat pentru spălarea păcatelor noastre.

Cina Domnului nu are calitatea de a ierta păcatele. Ea are doar menirea de a ne aminti că pentru iertarea păcatelor noastre a trebuit ca trupul Lui să fie frânt și sângele Său să fie vărsat. Pentru acest scop El a poruncit ca noi să facem Cina.

Cina se poate lua de către toți acei ce și-au mărturisit credința în Domnul Isus și au fost botezați.

De fiecare dată, la Cină, credinciosul trebuie să-și facă cercetarea de sine.

Articolul 11. Despre creștinească zi de odihnă

Noi credem și mărturisim, că ziua săptămânală de odihnă porcede de la voința cea plină de milă a lui Dumnezeu și este dată spre binele omenirii. Pe când însă poporului israelit i-a fost dată ziua a șaptea a Sabatului ca semn al legământului între Dumnezeu și acest popor, sărbătorim noi, ca membrii ai Noului Așezământ, după exemplul primilor Creștini întâia zi a săptămânii, ca o zi cu deosebire consacrată a Domnului, pe care Dumnezeu însuși a sfințit-o prin învierea Fiului Său și prin trimiterea Spiritului Sfânt. Noi ne simțim datori a ne îndeplini cu sârguință și cu mare conștiinciozitate toate afacerile noastre cetățenești în cursul săptămânii. Dumineca însă a o sfinți Domnului și în ea a ne odihni de tot lucrul, adică orice lucru, care nu este absolut necesar. Ziua Domnului trebuie să ne servească pentru alimentarea noastră spirituală, pentru pietatea și pentru cordiale legături cu membrii în Hristos precum și pentru lucrul în împărăția lui Dumnezeu. Noi ținem ca în această zi fiecare să citească mai des Sfânta Scriptură, ca copiii să fie instruiți din ea și fiecare să ia parte la slujba când se predică Cuvântul lui Dumnezeu.

Noi cinștim această zi ca un dar sfânt de la Dumnezeu absolut necesar pentru statornicia Comunității Creștine.

Ziua Domnului

Noi credem și mărturisim că, ziua Domnului este o rânduială creștină, care trebuie ținută în continuu, petrecută în închinăciune și cugetare spirituală, atât în public cât și acasă. Spre deosebire de vechiul așezământ, mozaic, când se ținea ziua a șaptea, creștinii, ca membrii ai așezământului nou, trebuie să țină **ziua întâia a săptămânii** (Duminica) care a fost sfințită de Dumnezeu prin învierea din morți a Fiului Său și prin trimiterea Duhului Sfânt.

Primii creștini au ținut-o ca zi de închinăciune. În ea trebuie să ne odihnim de lucrurile și distracțiile trupești, având voie să facem faptele milei și cele care sunt absolut necesare. Sărbători închinare sfinților nu avem.

PRIVIRE COMPARATIVĂ:
Mărturisirea de credință a bapțiștilor români din 1927 și cea curentă (1951-prezent)

(Page 8 of 11)

<p><i>(Vezi articolul 10)</i></p>	<p><i>Disciplina în Biserică</i></p> <p>Noi credem și mărturisim că Biserica are dreptul de a exercita disciplina frățească asupra membrilor care s’au abătut dela învățătura creștină a Cuvântului lui Dumnezeu, prin atitudine, învățătură sau faptele vieții. Disciplina constă în mustrare, ridicarea drepturilor și excluderea din Biserică. Reprimirea unui exclus se va face, la fel, pe baza mărturisirii.</p>
	<p><i>Despre Rugăciune</i></p> <p>Noi credem și mărturisim că, rugăciunea e starea de părtășie intimă a omului cu Dumnezeu. Ea e exprimarea sinceră a lăuntrului în fața Domnului. Din această cauză nu avem cărți de rugăciuni și nu îndemnăm pe alții să învețe rugăciuni pe dinafară.</p> <p>După starea inimii, rugăciunea poate fi de mulțumire, de cerere și de mijlocire.</p> <p>Rugăciunea trebuie adresată Tatălui în Numele Domnului Isus. El fiind singurul mijlocitor între om și Dumnezeu. Rugăciunile adresate sfinților, credem că nu sunt în conformitate cu Sfintele Scripturi. Rugăciunea trebuie adresată Tatălui în Numele Domnului Isus. El fiind singurul mijlocitor între om și Dumnezeu. Rugăciunile adresate sfinților, credem că nu sunt în conformitate cu Sfintele Scripturi.</p> <p>Rugăciunea este absolut necesară vieții spirituale pentru creșterea, întărirea, ferirea de ispite și biruința asupra vrăjmașului.</p> <p>Rugăciunea privată se poate face oriunde, iar rugăciunea comună se face în părtășie cu ceilalți credincioși în biserici.</p> <p>Rugăciunile pentru cei morți nu au fost practicate în Biserica Creștină. Noi credem că ele nu au nici o valoare, deoarece cel mort a ajuns la locul lui imediat după moarte, fără să mai fie posibilitate de schimbare dela un loc la altul.</p>
<p><i>(Vezi articolul 7)</i></p>	<p><i>Despre sfințenie</i></p> <p>Noi credem și mărturisim că, sfințirea e lucrarea progresivă pe care o face Dumnezeu prin Duhul Sfânt în viața păcătosului mântuit. Ea începe la nașterea din nou și prin ea suntem făcuți potriviți voiei Lui.</p> <p>Ea înseamnă curățirea de păcat și punerea la o parte a vieții pentru Dumnezeu, prin despărțirea de lume. Curățirea de păcat e făcută de sângele Domnului Isus.</p> <p>Despărțirea de lume și punerea la o parte pentru Dumnezeu, se face prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin Duhul Sfânt, care ne dă putere a ne împotrivi ispitelor și a trăi voia Lui.</p> <p>Sfințirea e o lucrare la care Dumnezeu își are partea Lui, iar omul a lui. Dumnezeu prin Duhul Sfânt influențează voința noastră și ne dă puterea, iar omul acceptă pentru sine, în totul voia și puterea lui Dumnezeu.</p>

**PRIVIRE COMPARATIVĂ:
Mărturisirea de credință a bapțiștilor români din 1927 și cea curentă (1951-prezent)**

(Page 9 of 11)

<p>Articolul 12. Despre Căsătorie.</p> <p>Noi credem și mărturisim, că căsătoria este instituită de Dumnezeu. Ea este o legătură între un bărbat și o femeie, un consimțământ pentru toată viața și părtășie a dreptului divin, uman și moral în destinația neamului omenesc. Bărbatului îi este permis a lua numai o singură femeie ca soție, precum și femeii îi este permis a lua numai un singur bărbat ca soț, iar după moartea unuia din ei se pot recăsători. Deoarece căsătoria este și o rânduială cetățenească, trebuie să fie încheiată cu acte după legile țării, totuși cununia religioasă să nu se excludă. Noi ținem ca creștinii să încheie o căsătorie numai în Domnul, adică numai cu credincioși.</p> <p>Un divorț din motive cari nu concordă cu Sfânta Scriptură sau o recăsătorie cu divorțați nu este admisibilă după Noul Testament.</p> <p>În cazuri de adulter și a unei părăsiri răutăcioase, credem că Sfânta Scriptură admite divorț și recăsătorire a părții nevinovată.</p>	<p>Despre căsătorie</p> <p>Noi credem și mărturisim că, în conformitate cu Sfintele Scripturi, căsătoria este orânduită de Dumnezeu.</p> <p>Căsătoria este actul de bună voie prin care un bărbat și o femeie consimt să trăiască împreună toată viața. Bărbatului îi este îngăduit a avea o singură femeie, ca soție; la fel și femeii îi este îngăduit să aibă un singur bărbat, ca soț. După moartea unuia din soți, cel rămas se poate căsători.</p> <p>Întrucât căsătoria e și o rânduială cetățenească, ea trebuie întâi încheiată cu acte după legile Statului, apoi urmează binecuvântarea Bisericii. Noi ținem ca creștinii să încheie o căsătorie numai în Domnul, adică numai cu credincioși.</p> <p>Căsătoria nu trebuie desfăcută prin divorț. Divorțul e un lucru oprit pentru cei credincioși.</p> <p>În cazul de adulter dovedit sau a unei părăsiri răutăcioase a căminului, credem că Sfânta Scriptură admite divorțul și recăsătorirea părții nevinovate.</p>
	<p>Dărnicia creștină</p> <p>Noi credem și mărturisim că potrivit cu învățătura Cuvântului lui Dumnezeu și practica primilor creștini, membrii Bisericii sunt datori, în chip moral, să contribuie din bunurile lor pământești, de bună voie și după putință, la susținerea cauzei Evangheliei.</p> <ol style="list-style-type: none">1. Susținerea persoanelor ce se află în slujba Evangheliei pentru a nu duce lipsă.2. Ajutorarea săracilor, orfanilor și văduvelor.3. Clădirea de locașuri pentru închinăciune.
<p><i>(Vezi articolul 4)</i></p>	<p>Mijlocitorul nostru în fața lui Dumnezeu</p> <p>Noi credem și mărturisim că Isus Hristos este mijlocitorul rânduit în mod divin, între Dumnezeu și om. Luând asupra Sa natura omenească, totuși fără păcat, El a suferit și a murit pe cruce pentru mântuirea păcătoșilor. El a fost îngropat, a înviat a treia zi, și S'a înălțat la Tatăl, la dreapta Căruia trăește pururea ca să mijlocească pentru poporul Său. El este singurul mijlocitor, Profet, Preot și împărat al Bisericii Sale.</p>
	<p>Păstrarea sfinților în har</p> <p>Noi credem și mărturisim că un credincios mântuit prin jertfa salvatoare a Domnului Isus Hristos în urma pocăinței personale și a credinței, e păstrat în această stare de har prin puterea lui Dumnezeu până în clipa de necredincioșie (când de bună voie părăsește această păstrare). În acest scop a dăruit credincioșilor Duhul Sfânt să-I mângâie, lumineze, călăuzească și să-i desăvârșească. Această conlucrare între Duhul Sfânt și om se vede în toate laturile vieții. În rămânerea în har, se împlinește voința omului cu voința divină, lupta lui, care e sprijinită de puterea lui Dumnezeu, pentru a birui ispitele și încercările păcatului.</p>

**PRIVIRE COMPARATIVĂ:
Mărturisirea de credință a bapțiștilor români din 1927 și cea curentă (1951-prezent)**

(Page 10 of 11)

Articolul 13. Despre Autoritate

Noi credem și mărturisim, că autoritatea este de la Dumnezeu, fiind îmbrăcată cu putere pentru păstrarea dreptului, pentru ordinea și pedepsirea răufăcătorului. Noi suntem datori a ne supune legilor ei fără șovăire, întru atât cât ea ne ar împiedeca a exercita credința noastră, datori suntem printr-o viață liniștită și pașnică a-i ușura sarcina. Noi mai suntem datori a ne ruga pentru autoritate, ca după voința lui Dumnezeu și sub îndurata Lui pază să poată mânuși puterea ce i s-a încredințat pentru menținerea păcii și a dreptății.

Noi ținem că abuzul de jurământ este oprit unui creștin, acel jurământ, însă, care este cerut a se depune înaintea autorității, și care este solemnă chemare de Dumnezeu ca martor al dreptății, poate să fie depus.

Noi credem, că autoritatea după cum ne învață Noul Testament, nu poartă în zadar spada. Ea are dreptul și datorita a condamna la moarte, precum și a uza de spadă pentru apărarea patriei. De aceea noi ne considerăm datori a servi în război, acolo unde autoritățile ne pun.

Credința noastră nu ne împiedică a fi în funcțiunile statului.

Articolul 14. Despre lucrurile cele din urmă și viitoare

Noi credem și mărturisim, că Domnul nostru Isus Hristos va veni cu putere în mare strălucire. Noi considerăm ziua revelațiunii Lui (descoperirii), coroana planului Său de mântuire, în care se va arăta adevărul și minunata lui mărire lumii întregi. Cei întru Hristos adormiți vor învia în nepieritoare strălucire. După aceea credincioșii, cari au rămas în viață, vor fi preschimbați și în același timp vor fi răpiți cu cei înviați spre întâmpinarea Domnului. Noi vom fi totdeauna la Domnul, îl vom vedea cum este, vom fi asemenea Lui și vom domni cu El în împărăția Lui desăvârșită.

Noi credem și într-o înviere generală a tuturor și într-o judecată a lumii întregi, în care toți oamenii vor fi descoperiți înaintea judecătorului, Domnului Hristos, judecătorul, ca să-și primească fiecare după faptele din viață.

Precum Fiul lui Dumnezeu va da tuturor credincioșilor fericirea vecinică, tot astfel va condamna pe cei necredincioși la gheena focului. Noi susținem cu tărie, după cum și Scriptura spune, că aceste stări sunt vecinice.

Noi credem, că semnele timpului anunță sfârșitul acestui timp și în fine ne amintim de cuvintele Domnului, cari mărturisesc acestea: Așa, vin curând! și așteptăm rugându-ne: Amin, vino, Doamne Isuse!

Biserica și statul

Noi credem și mărturisim că autoritatea Statului este de la Dumnezeu, fiind îmbrăcată cu putere pentru păstrarea dreptului, ordinii și pedepsirea răufăcătorilor; potrivit cu învățătura Cuvântului lui Dumnezeu, suntem datori a ne supune legilor, a ne îndeplini îndatoririle cetățenești și a ne ruga pentru toate autoritățile Statului.

Lucrările vieții de apoi

1. Starea intermediară (Starea sufletului între moarte și judecată). Noi credem și mărturisim că la moartea fizică trupul, care e din țărână (materie) e coborât în mormânt, iar sufletul care e dela Dumnezeu (spirit) se duce la cer. În acea lume sunt două stări diferite și complet despărțite: una de fericire, odihnă și desfătare, numită **rai**, „Sânul lui Avram”, „casa din cer”, etc. și alta de pedeapsă, de chin și de suferință, numită **iad**, „loc de chin”, „întunericul de afară”, „adâncul”, etc.

După moarte sufletele celor mântuiți și împăcați cu Dumnezeu se duc în rai, iar al celor nemântuiți se duc în iad. În ambele aceste stări sufletești sunt pe deplin conștiente și în așteptarea judecății. Ele sunt fără trupuri.

- a) Starea celor mântuiți
- b) Starea celor nemântuiți

2. Venirea Domnului. Noi credem și mărturisim că potrivit învățăturii Noului Testament, Domnul nostru Isus Hristos, care S'a înălțat la cer, va veni cu slavă și strălucire pentru a face judecata celor vii și a celor morți. Venirea Sa va fi văzută de toți și se va petrece în clipa pe care o știe numai Dumnezeu Tatăl. La venirea Sa, morții vor învia, iar cei credincioși, care au rămas în viață, vor fi schimbați într-o clipă și răpiți în întâmpinarea Marelui.

3. Învierea morților. Noi credem și mărturisim că la venirea Domnului morții vor învia spre a se înfățișa înaintea scaunului de judecată; trupurile înviate vor fi schimbate și ele în nemurire, vor fi asemenea trupului înviate al Mântuitorului. Cu acest trup se va moșteni viața de veci, cei mântuiți în fericirea veșnică iar cei nemântuiți în pedeapsa veșnică.

4. Judecata de apoi. Noi credem și mărturisim că fiecare om va fi judecat în mod drept de Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, pentru a primi răsplata sau

PRIVIRE COMPARATIVĂ:
Mărturisirea de credință a baptiștilor români din 1927 și cea curentă (1951-prezent)

(Page 11 of 11)

pedeapsa, după felul său de viețuire în viața pământească.

5. Starea după judecată. Noi credem și mărturisim că după judecată, potrivit Noului Testament, cei mântuiți vor moșteni viața de veci în fericirea cerească, iar cei nemântuiți vor fi lepădați dela fața lui Dumnezeu în chinul veșnic spre pedeapsa veșnică. In aceste stări va fi ființa întreagă; și trupul înviat, schimbat în nemurire, și sufletul.

- a) Starea celor mântuiți
- b) Starea celor nemântuiți